

Jeg beklager da meget, hvis hr. Jørn Pedersen ikke kan følge med i, at man nu tager en generel debat om hele det børnepolitiske område og spørger: Hvad er årsagerne til det her?

Men jeg ved da godt, at det er meget nemmere som ordfører at stå og tale uden at sige noget, bare stå og tale om: Hvordan kan vi lappe lidt på det her? Det er lappeløsninger på lappeløsninger: Hvordan kan man lave lidt symptombehandling? Det holder vi ikke af; vi mener, det er nødvendigt, at vi på nuværende tidspunkt stopper op og gør os klart, hvad årsagen er til, at vi står, hvor vi står, og så får løst det problem, vi har.

Hr. Jørn Pedersen sagde, at mit indlæg var udtryk for en eller anden form for statssocialisme. Det var ikke det, jeg gav udtryk for; jeg sagde netop, at det var socialdemokratisme. Men det kan da være, at hr. Jørn Pedersen mener, at det er det samme. Det kunne også ind imellem forveksles.

Og med hensyn til de svage grupper, som bare skal lades i stikken: Jeg sagde præcis det modsatte. Jeg ved godt, at Socialdemokratiet og specielt hr. Jørn Pedersen ønsker at sende det klare signal til vælgerne, at Fremskridtspartiet vil lade de svageste i stikken, men det er ikke rigtigt. Jeg har netop sagt, at vi ønsker, at man stopper med at strø penge ud med rund hånd til hele befolkningen, til alle dem, som ikke har behov for det, til alle dem, der godt kan klare sig uden hr. Jørn Pedersens medyndk, og at man i stedet for bruger de penge, man har, på dem, der virkelig har et behov, altså på de svageste stillede.

Sagen er, at vi har et samfund i dag, hvor vi dårlig nok har råd til at hjælpe de svageste stillede, fordi man har så travlt med at strø pengene ud med rund hånd.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg takker for hr. Tom Behnkes forklarende indlæg. Det blev ikke klarere, må jeg sige. Men jeg synes, det er interessant, at man på den ene side kan sige, at man behandler symptomer, hvorefter man anviser vejen væk fra symptomerne ved at give yderligere fradrag, fordi det var jo netop det, der indgik i hr. Tom Behnkes første indlæg som den væsentlige del.

Men jeg synes, det er et interessant spørgsmål, der står tilbage, og det må hr. Tom Behnke jo kunne svare på: Hvilke af de børnepolitiske initiativer, som dette Ting har vedtaget – mange

gange med brede flertal – inden for den periode, hr. Tom Behnke har været medlem af Tinget, ønsker hr. Tom Behnke at fjerne? Det må jo være meget rart for de børnefamilier, der enten benytter sig af tilbud, eller som måske oven i købet har en forventning om, at de skal benytte sig af nogle tilbud, at få at vide: Hvor er Fremskridtspartiet henne i denne sag? Eller: Hvad menes der med de virkelige behov?

Det er flot at komme med den slags udtalelser, men man bør faktisk konkretisere dem. Er det børnehaverne, hr. Tom Behnke vil have nedlagt? Er det den private dagpleje, vi ikke skal have mere? Eller hvad er det, man tænker på, når Fremskridtspartiet vil ændre hele vores samfundsopbygning helt radikalt? Her vil jeg gerne undskylde, at jeg kom til at inddrage Det Radikale Venstre, for der tænkes ikke på det partipolitisk. Men jeg synes, man skylder en forklaring. Man hører det gang på gang; vi har været forskånet for det i en årrække, vil jeg sige, men nu hører vi de klare toner igen.

På et tidspunkt var jeg lige ved at tro, at det var EU's skyld også. Og jeg vil nok sige, at der kan vi nok være enige om, hr. Tom Behnke og jeg, at socialpolitik er noget, der bestemmes i det danske Folketing. Det er regeringens holdning, og jeg tror faktisk, der er et bredt flertal bag; det har jeg da kunnet lytte mig til med de forskellige udtalelser, der kommer vedrørende EU lige i øjeblikket.

Så jeg tror ikke, der er grund til at se nogle skræmmebilleder i den anledning og også gøre en børnepolitisk debat til en unionsdebat; så må vi i hvert fald sige, at så har vi været langt omkring.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det, det handler om for os, er, at man i højere grad lader forældrene beholde, hvad de tjener, så forældrene selv vælger, hvilken form for velfærd de vil have: om den ene eller begge ønsker at være på arbejdsmarkedet, om de ønsker at passe deres børn selv, eller om de ønsker at få passet børnene det ene sted eller det andet sted – det kan være offentligt eller privat.

Den mulighed har forældrene ikke i dag. Hvis man forestiller sig sådan nogle klodsekasser – som jeg kan huske fra fritidshjemmet – hvor der var forskellige åbninger i med forskellige figurer; så var der nogle klodser i samme facon, og dem skulle man sætte ind i de rigtige huller. Sådan er efterhånden det samfund, som vi har.